

Arrest

nr. 65 975 van 1 september 2011
in de zaken RvV X / IV en RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 21 juni 2011 hebben ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 mei 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 27 juli 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. BOGAERTS, die loco advocaat J. SWIJSEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen volgens hun verklaringen op 20 april 2010 het Rijk binnen en dienden op 20 april 2010 een asielaanvraag in. Op 25 mei 2011 werden de beslissingen tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissingen.

1.2. De bestreden beslissing voor mijnheer Banet DEMAJ (verzoeker) luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Roma en staatsburger van Kosovo. U werd geboren op 10 januari 1977 in Dollc (Klina). In 1997 dwongen de Serviërs u zakken met zand te vullen. In 1998 verbleef u samen met uw gezin en uw broer vier maanden in Montenegro omdat noch de Serviërs, noch de Albanen jullie accepteerden in Kosovo. Toen u in Montenegro verbleef zijn uw Servische burens naar uw ouderlijke woning in Dollc gekomen. Ze hebben aan uw vader gezegd dat als u niet zou terugkeren naar Kosovo, ze iedereen zouden vermoorden. Ze dachten immers dat u collaboreerde met de

Albanezen. Om problemen te vermijden besloot u terug te keren naar Dollc. U hebt na uw terugkeer echter geen problemen gehad met uw Servische burens. Wel werd uw broer door de Serviërs gedwongen om te werken als mecanicien voor de SUP (Servische Politie). Hij heeft dat een jaar gedaan tot aan het einde van de bombardementen. In 1999 moest u voor de Serviërs in Voljak lijken laden in vrachtwagens. Het Servische leger is in 1999 ook één maal bij u thuis gekomen in Dollc. Ze dachten dat u en uw familie Albanezen waren en bedreigden jullie. Uw vader legde echter uit dat jullie Roma zijn en om hen te overtuigen sprak hij Romani. De Servische soldaten hebben jullie dan met rust gelaten en zijn weggegaan. Gezien u en uw broer voor de Serviërs hebben gewerkt en jullie in een dorp woonden waar voornamelijk Serviërs woonden, kregen jullie na de oorlog problemen met de Albanezen. In mei 2001 zijn er 's nachts vier gemaskerde Albanezen naar uw ouderlijke woning in Dollc gekomen. Ze vroegen waarom jullie nog steeds in het dorp woonden. Ze verweten u en uw broer te hebben gewerkt met de Serviërs en dwongen u en uw familie te vertrekken. Als ze jullie daar nog eens zouden zien, zouden ze jullie vermoorden. Ze zeiden dat ze hebben gevochten voor de Albanezen en niet voor de Roma. U werd geslagen op uw hoofd en u bent flauwgevallen. Ondertussen werd uw echtgenote enige tijd meegenomen door twee Albanezen. Vier dagen later bent u naar KFOR (Kosovo Force) gegaan. KFOR heeft uw verklaringen genoteerd maar ze konden u niet helpen. Ongeveer een week na de feiten bent u vertrokken uit Dollc en bent u samen met uw gezin en uw broer en zijn gezin bij de grootvader van uw echtgenote in Peterc (Klina) gaan wonen. Toen u reeds bij de grootvader van uw echtgenote woonde, werden alle huizen van de Serviërs en Roma in Dollc afgebrand door de Albanezen. Ook uw huis werd afgebrand. Als gevolg van al deze gebeurtenissen hebt u hoofdpijn en slaapproblemen. U had geen vrijheid en moest steeds binnenblijven uit angst. Uw broer Ismet Demaj (O.V. 4.493.409; CGVS 95/18753) is drie maanden voor uw vertrek in april 2010 van huis weggegaan en is nooit meer teruggekeerd. U weet niet waar hij zich nu bevindt. Twee weken na zijn verdwijning zijn de Albanezen u in Peterc komen zoeken. Ze hebben aan de burens gevraagd waar u woonde. De burens hebben vervolgens de grootvader van uw vrouw gewaarschuwd dat er Albanezen zijn die u zoeken. Ook heeft hij één keer met hen gesproken op straat en zijn ze één keer binnengekomen. Ze hebben u echter niet gevonden aangezien u aan de achterzijde van de woning een kamer betrok. U wou de grootvader van uw echtgenote niet in de problemen brengen en besloot Kosovo te verlaten. Samen met uw echtgenote, Sabahete Tafa (O.V. 6.614.769; CGVS 10/13945/B), uw kinderen, uw schoonzus, Hisnije Berisha (O.V. 4.493.409; CGVS 95/18753/BZ), en haar kinderen verbleef u een week voor uw vertrek bij uw tante in Zahac (Pejë). U bent op 18 april 2010 met hen vertrokken uit Kosovo. Op 20 april 2010 bent u aangekomen in België waar u dezelfde dag asiel vroeg.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat waar het UNHCR in zijn 'Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo' d.d. juni 2006 nog duidelijk benadrukte dat er ten aanzien van alle Serviërs, Roma, en Albanezen in een minderheidspositie nog steeds een risico op vervolging gold en dat leden van deze groepen nog altijd aanspraak moesten kunnen blijven maken op internationale bescherming, het UNHCR nu, in zijn Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. 9 november 2009, richtlijnen formuleert die het wenselijk en geschikt acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden, en tevens benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld.

U verklaarde in de periode voor, tijdens en kort na de oorlog van 1999 met zowel Serviërs als Albanezen problemen te hebben gekend. Deze problemen vonden evenwel plaats in een erg woelige periode en zijn op zich - zeker ten aanzien van de Servische autoriteiten - niet langer actueel te noemen. U verklaarde na de oorlog verdacht te zijn geweest van collaboratie met de Serviërs en om die reden in mei 2001 in uw woning door een aantal gemaskerde Albanezen bedreigd te zijn. Uw belagers zouden u toen ook gezegd hebben dat voortaan enkel nog Albanezen in Kosovo mochten wonen. Daarop zou u in 2001 bij de grootvader van uw echtgenote te Peterc, eveneens in de gemeente Klina, ingetrokken zijn en uit angst voor de Albanezen diens woning tot kort voor uw vertrek naar België niet meer verlaten hebben (CGVS 29/03/2011, p.13-14). Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt evenwel dat de veiligheidssituatie voor RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is. Deze informatie werd onder meer door het

Commissariaat-generaal verzameld tijdens een recente missie naar Kosovo, die plaatsvond van 15 tot 25 september 2009. Deze informatie is na de missie bevestigd door een continue opvolging van de situatie in Kosovo. Deze informatie is afkomstig van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse, alsook van meerdere vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschap zelf. Uit continue directe contacten tijdens de missie met lokale actoren is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo en in Klina waar u steeds hebt gewoond, wel degelijk objectief verbeterd zijn. De veiligheidssituatie wordt over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In Klina werden reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de RAE-gemeenschap betrokken was. De Romanitaal wordt er vrij gebruikt in het openbaar en de drie groepen beschikken zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid. In meerdere gemeenten in Kosovo kunnen de RAE vrij bewegen binnen hun eigen gemeente en zelfs daarbuiten, en reizen ze regelmatig naar andere gebieden van Kosovo.

Wat betreft uw directe vluchtaanleiding, met name de door u aangehaalde problemen met een aantal Albanezen drie maanden voor uw vertrek in april 2010, legt u dan weer een aantal vage, bedenkelijke en tegenstrijdige verklaringen af die de geloofwaardigheid ervan ondermijnen. Vooreerst beroept u zich louter op veronderstellingen aangaande de identiteit van uw belagers en de redenen waarom u werd gezocht (CGVS 29/03/2011, p.13 en 15-16; CGVS 06/05/2011, p.11 en 13-14). U denkt dat de Albanezen u zochten omdat zowel u als uw broer meer dan tien jaar geleden voor de Serviërs hebben gewerkt en ze daarom wraak willen nemen (CGVS 29/03/2011, p.13; CGVS 06/05/2011, p.11 en 13-14). U maakte eveneens een link met de gebeurtenissen van mei 2001 toen vier gemaskerde Albanezen uw woning in Dollc zijn binnengedrongen (CGVS 29/03/2011, p.16; CGVS 06/05/2011, p.11). Volgens uw verklaringen hebben de Albanezen toen gezegd dat ze u zouden vermoorden als ze u nog eens zouden zien in Kosovo (CGVS 29/03/2011, p.13-14). De Albanezen die u zochten in Peterc hebben echter zowel aan uw Ashkali burens als aan de grootvader van uw echtgenote enkel gevraagd waar u zich bevond, en uiteindelijk gaf u ook zelf toe niet te weten waarom ze naar u op zoek waren (CGVS 29/03/2011, p.15-16; CGVS 06/05/2011, p.9 en 11). Tijdens het eerste gehoor verklaarde u bovendien niet te weten met hoeveel personen de Albanezen waren die u zochten aangezien u hen niet had gezien (CGVS 29/03/2011, p.16). Tijdens het tweede gehoor stelde u echter dat ze met vijf personen waren (CGVS 06/05/2011, p.11). U wijzend op deze tegenstrijdigheid, kon u geen afdoende uitleg geven. U stelde enkel dat u uw belagers inderdaad niet hebt gezien (CGVS 06/05/2011, p.11). Volgens uw verklaringen tijdens het eerste gehoor hebben de Albanezen u voorts enkel gezocht in het dorp maar zijn ze nooit binnengekomen in uw woning (CGVS 29/03/2011, p.15). Tijdens het tweede gehoor verklaarde u echter dat ze wel zijn binnengekomen in het huis van de grootvader van uw echtgenote (CGVS 06/05/2011, p.10). Geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen, stelde u dat de Albanezen u zijn komen zoeken in het dorp en dat ze éénmaal in het huis van de grootvader van uw echtgenote zijn geweest maar dat ze niet tot de achterkant van het huis, waar u woonde, zijn gekomen (CGVS 06/05/2011, p.10). Dat is hoe dan ook geen afdoende uitleg gezien u tijdens het eerste gehoor uitdrukkelijk verklaarde dat de Albanezen niet precies wisten in welk huis u woonde en ze u alleen in het dorp zijn komen zoeken (CGVS 29/03/2011, p.15).

Zelfs indien geloof zou gehecht worden aan de door u aangehaalde problemen, quod non, dient erop gewezen te worden dat u niet aannemelijk hebt kunnen maken dat u voor uw beweerde problemen met Albanese belagers, en voor eventuele andere problemen in de toekomst, niet of onvoldoende op de hulp en/of bescherming van de in Kosovo aanwezige autoriteiten zou kunnen rekenen. Volgens uw verklaringen bent u nooit naar de politie gegaan voor uw beweerde problemen omdat u bang was dat de Albanese politieagenten u zouden verraden aan uw belagers (CGVS 29/03/2011, p.16-17; CGVS 06/05/2011, p.12). U stelde in dit verband dat de Kosovo Police (KP) en EULEX (European Union Rule of Law Mission) corrupt zijn en niet te vertrouwen zijn (CGVS 29/03/2011, p.16-17 en CGVS 06/05/2011, p.12). Het betreft in casu echter blote beweringen die u allerminst wist te concretiseren (CGVS 29/03/2011, p.17; CGVS 06/05/2011, p.12). Zelf hebt u alleszins nooit problemen gehad met de KP, noch bent u er ooit mee in aanraking gekomen (CGVS 29/03/2011, p.17; CGVS 06/05/2011, p.12). Bovendien blijkt uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie dat nadat de 'Law on the Police' en de 'Law on the Police Inspectorate of Kosovo' die ondermeer de rechten en verantwoordelijkheden van de politie regelen, in juni 2008 van kracht werden, het functioneren van de KP beter met de internationale standaarden betreffende politiewerk in overeenstemming werd gebracht. Bovendien wordt de KP door de EULEX Police Component bijgestaan om de kwaliteit van het politiewerk te verhogen en om ervoor te zorgen dat de KP, wars van enige inmenging, alle burgers van Kosovo dient. Hoewel er binnen de KP nog steeds een aantal hervormingen noodzakelijk blijven, is

EULEX van oordeel dat de KP in vele opzichten een voorbeeldorganisatie geworden is. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. UNMIK (tijdelijke VN missie in Kosovo) en de KP garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Bovendien maakten gesprekken met RAE-vertegenwoordigers tijdens bovenvernoemde missie van het Commissariaat-generaal naar Kosovo, duidelijk dat het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR. Volledigheidshalve kan er nog op gewezen worden dat er in de regio Pec, waartoe de gemeente Klina behoort, ook elf Egyptische, twee Roma en één Ashkali politieagent tewerkgesteld zijn.

Ten slotte verklaarde u als gevolg van trauma's tijdens de oorlog slaapproblemen en hoofdpijn te hebben en gestresseerd te zijn (CGVS 29/03/2011, p.8-9; CGVS 06/05/2011, p.5). U denkt 's nachts vaak terug aan de lijken die u in vrachtwagens moest laden, aan het Servische leger dat naar uw woning is gekomen in 1999 en aan de Albanezen die u hebben geslagen in 2001 (CGVS 29/03/2011, p.9; CGVS 06/05/2011, p.5-6). U dient één keer per dag medicatie in te nemen om beter te kunnen slapen en om te kalmeren (CGVS 06/05/2011, p.6-7). Ter staving van uw psychische problemen legde u een medisch attest dd. 18 maart 2011 neer waaruit blijkt dat u door uw huisarts, Dr. Pieter Herman, werd doorverwezen naar psychologe Dr. An De Wit met wie u op 6 april 2011 een gesprek had (CGVS 29/03/2011, p.8-9). U verklaarde een tweede afspraak te hebben gemaakt bij psychiater Dr. Lieven De Weirdt op 10 mei 2011 (CGVS 06/05/2011, p.4), wat ook blijkt uit het tweede medische attest opgemaakt door uw huisarts, dd. 12 april 2011. De twee consultaties werden per fax bevestigd door bovenvernoemde psychologe en psychiater. Vervolgens bezorgde u het CGVS ook een door psychiater Dr. Lieven De Weirdt opgestelde voorlopige ontslagbrief, gericht aan uw huisarts. Hoewel in de medische attesten van uw huisarts, Dr. Herman, gewag gemaakt wordt van angst, psychose en agressie als gevolg van oorlogstrauma's dient vastgesteld te worden dat uit deze attesten niet op te maken valt of zij zijn opgesteld in het kader van een therapeutische relatie met uw huisarts, dan wel op basis van twee consultaties dd. 18 maart 2011 en 12 april 2011. In de aan uw huisarts gerichte voorlopige ontslagbrief van psychiater De Weirdt, wordt dan weer geen objectieve oorzaak van uw psychische problemen vermeld. Bovendien blijkt uit geen enkel van de door u neergelegde medische attesten dat u voor uw psychische problemen niet terecht kunt in Kosovo, noch dat u enkel in het buitenland kan worden behandeld. In dit verband dient opgemerkt te worden dat u voor de door u aangehaalde psychische problemen nooit enige poging hebt ondernomen om psychologische of psychiatrische hulp te zoeken in Kosovo (CGVS 06/05/2011, p.6). Gevraagd waarom u geen hulp hebt gezocht (CGVS 06/05/2011, p.6), stelde u dat u niet wist waar naartoe te gaan. Bovendien zou u over onvoldoende financiële middelen beschikken om gespecialiseerde hulp te zoeken, hetgeen echter een louter socio-economisch motief is dat geen verband houdt met de criteria van de Vluchtelingenconventie noch met de bepalingen inzake subsidiaire bescherming. U stelde tot slot ook dat de Albanezen de Roma haten en dat u omwille van de Albanezen nergens naartoe kon gaan om psychologische hulp te zoeken (CGVS 06/05/2011, p.6), hetgeen echter in strijd is met de reeds eerder aangehaalde informatie betreffende de algemene veiligheidssituatie en bewegingsvrijheid van de RAE in Kosovo en in Klina. Bovendien blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat het ziekenhuis van Klina gespecialiseerde diensten biedt, waaronder ook psychiatrie, en dat de Roma volledige toegang hebben tot al deze diensten. Wat betreft uw angst voor de Albanezen, dient daarenboven opgemerkt te worden dat er eveneens een Servisch medisch systeem is in het dorp Osojan in Klina. U maakt derhalve niet aannemelijk in Kosovo geen afdoende behandeling voor de door u aangehaalde psychische problemen te kunnen krijgen.

De Informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, is in bijlage bij het administratief dossier gevoegd.

De overige door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande bevindingen. Uw geboorteakte, uitgereikt op 7 april 2010, en de geboorteakte van uw vrouw, eveneens uitgereikt op 7 april 2011, bevatten immers enkel identiteitsgegevens die hier niet onmiddellijk in twijfel worden getrokken.

Tot slot wijs ik er nog op dat ook in het kader van de asielaanvraag van uw schoonzus, Hisnije Berisha (CGVS 95/18753BZ), een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.3. De bestreden beslissing voor mevrouw Sabahete TAFA (verzoekster) luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Roma en staatsburger van Kosovo. U werd geboren op 30 mei 1975 in Pjetërq i Poshtëm (Klina). In april 2001 zijn er vier gemaskerde Albanezen naar het huis in Dollc gekomen waar u, uw gezin, uw schoonouders en schoonbroer met zijn gezin woonden. Ze hebben uw echtgenoot, Banet Demaj (O.V. 6.614.769; CGVS 10/13945) geslagen en u werd aangerand. Ze dwongen uw man voor hen te werken maar hij wilde dat niet. Ze zeiden eveneens dat er geen Roma mogen wonen in Kosovo. Uw man is bescherming gaan vragen bij KFOR (Kosovo Force) maar ze konden hem niet helpen. Drie dagen nadien bent u samen met uw gezin bij uw grootvader in Peterc gaan wonen. Ongeveer een jaar geleden zijn een aantal Albanezen jullie in Peterc komen zoeken. Ze zijn op één dag tijd twee of drie keer naar het huis van uw grootvader gekomen maar uw grootvader zei hen telkens dat jullie daar niet woonden. Jullie hadden schrik en uw grootvader vroeg jullie ergens anders te gaan wonen want hij wou zelf geen problemen krijgen. U hebt nog een week in Zahac gewoond waarna u op 18 april 2010 samen met uw gezin, uw schoonzus, Hisnije Berisha (O.V. 4.493.409; CGVS 95/18753BZ), en haar kinderen bent vertrokken uit Kosovo. Op 20 april bent u aangekomen in België waar u dezelfde dag asiel vroeg.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u uw asielaanvraag volledig steunt op de motieven die door uw echtgenoot, Banet Demaj, werden uiteengezet. In het kader van zijn asielaanvraag werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen, die luidt als volgt:

[De beslissing inzake Banet DEMAJ wordt integraal hernomen en verder wordt besloten:]

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan ten aanzien van u derhalve evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

Verzoekers hebben tegen de bestreden beslissingen twee verzoekschriften ingediend. In het belang van een goede rechtsbedeling is het aangewezen de twee beroepen wegens verknochtheid samen te voegen.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

3.2. Verzoekers beroepen zich op de schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet, artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, en de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Volgens verzoekers is er eveneens sprake van een beoordelingsfout. Ten slotte stellen verzoekers dat de weigering tot toekenning van de subsidiaire bescherming niet werd gemotiveerd.

3.3. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoekers kritiek uitbrengen op de inhoud van de motivering zodat zij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kunnen inroepen. Aangezien verzoekers de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwisten, voeren verzoekers de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

3.4. Waar verzoekers aanvoeren dat de bestreden beslissingen niet motiveren waarom hun de subsidiaire beschermingsstatus niet wordt toegekend en zich louter beperken tot de vermelding dat deze wordt geweigerd, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissingen aantoont dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, echter niet betekent dat de beslissingen omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

4. Nopens de status van vluchteling

4.1. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchtelingen die in de mate van het mogelijke elementen dienen aan te brengen ter staving van hun relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dienen te geven (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, §§195 en 196). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen.

4.2. De Raad moet ten dezen oordelen over de geloofwaardigheid van de subjectieve vrees van de kandidaat-vluchteling en of deze een objectieve grondoorzaak heeft. Dit impliceert dat de verklaringen coherent, consistent en geloofwaardig moeten zijn en kaderen in de objectieve gegevens van een concrete situatie. (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1979, nrs. 40,41,195,196 en J. Hathaway, *The law of refugee status*, Butterworths, Toronto, 1991 blz. 72). Dit is *in casu* niet het geval.

4.3. Verzoekers verwijten de commissaris-generaal geen rekening te hebben gehouden met de specifieke, concrete omstandigheden waarmee verzoekers zijn geconfronteerd en stellen dat het niet op gaat te verwijzen naar de algemene toestand om zo te verklaren dat verzoekers hun verklaringen niet hard kunnen maken.

Verzoekers gaan eraan voorbij dat zij in eerste instantie dienen aan te tonen dat de redenen aan de basis van hun asielaanvraag gegrond zijn. Verzoekers beperken zich echter tot het herhalen van het asielrelaas, maken boude niet-onderbouwde beweringen en formuleren verwijten naar het CGVS toe. Ze laten na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Immers, verzoekers tonen niet aan dat de feiten van 2010 aannemelijk zouden zijn nu verzoekers verklaringen hierover ongerijmd en onverzoenbaar zijn (weet al dan niet

hoeveel Albanezen hem zoeken, zijn ze al dan niet in zijn huis binnengekomen) en ten slotte kent verzoeker de reden niet waarom hij zou gezocht worden.

Voorts kan het bezwaarlijk volstaan te stellen dat *“De Roma hebben geen toegang tot alle medische voorzieningen en tot hulp van de lokale autoriteiten”* zonder dit nader toe te lichten. Immers indien verzoekers het medisch korps in Kosovo en de Kosovaarse autoriteiten zware nalatigheid verwijten omwille van etnisch racistische redenen, dan kunnen ze zich bezwaarlijk beperken tot een eenvoudige opinie. Verzoekers weerleggen geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing.

Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

4.4. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4.5. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

5. Nopens de subsidiaire bescherming

5.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5.2. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

6. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken RvV x /IV en RvV x /IV worden gevoegd.

Artikel 2

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één september tweeduizend en elf door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

K. DECLERCK